



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1260/2017
07.12.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Илића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији 2К 57/16 од 31.05.2017. године и Вишег суда у Прокупљу Кж 201/17 од 15.09.2017. године, у седници већа одржаној дана 07.12.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Илића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији 2К 57/16 од 31.05.2017. године и Вишег суда у Прокупљу Кж 201/17 од 15.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији 2К 57/16 од 31.05.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је осуђен на новчану казну у износу од 40.000,00 динара, коју је дужан платити у року од три месеца од дана правноснажности наведене пресуде, те је истовремено одређено да ће суд, ову новчану казну уколико је окривљени не плати у наведеном року, заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом, приватни тужилац, ББ, упућен је да имовинскоправни захтев остварује у парничном поступку. Окривљени АА је обавезан да плати суду на име судског паушала износ од 2.000,00 динара, на име судске таксе за пресуду, износ од 980,00 динара, као и да приватном тужиоцу ББ, на име трошкова кривичног поступка, плати износ од 53.480,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж 201/17 од 15.09.2017. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА и његовог браниоца Владимира Илића, а пресуда Основног суда у Куршумлији 2К 57/16 од 31.05.2017. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Илић, на основу члана 483. ЗКП, благовремено је поднео захтев за заштиту законитости, због пореда закона из члана „369. тачка 1) ЗКП и 368. став 1. тачка 1) ЗКП“, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, те приватног тужиоца обавезе да накнади трошкове кривичног поступка, и одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи до доношења одлуке о захтеву.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Илића, је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да је одредбом става 4. члана 170. КЗ прописан основ искључења постојања кривичног дела увреда, и с тим у вези се позива на сентенцу утврђену на седници Кривичног одељења Врховног касационог суда 23.12.2013. године, а наиме да „неће постојати кривично дело увреда када је кумулативно остварен објективни и субјективни услов искључења постојања кривичног дела из члана 170. став 4. Кривичног законика иако постоји сазнање о увредљивој изјави“. Како је у конкретном случају, према оцени браниоца, окривљени инкриминисане речи изговорио у одбрани свог права, у циљу заштите оправданих интереса, и како изрека првостепене пресуде не садржи намеру омаловажавања као субјективан елемент бића кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, то према ставу браниоца, у радњама окривљеног АА, не постоје законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је оглашен кривим правноснажном пресудом.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац указује да је правноснажном пресудом на штету окривљеног учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Међутим, по оцени Врховног касационог суда, ови наводи захтева за заштиту законитости, не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Наиме, из чињеница и околности којима је у изреци првостепене пресуде описан субјективни однос окривљеног према извршеном кривичном делу, а наиме да је „то учинио у урачунљивом стању, поступајући са умишљајем, а био је свестан да тако изговорене речи шкоде части и угледу приватног тужиоца који је поступао као адвокат и износио чињенице које му је странка изнела и наложила, дубоко вређају његово људско достојанство, имајући притом у виду када се и зашто такве речи некеме упућују, знајући да је дело које чини забрањено, али је хтео његово извршење“, као и самог начина изражавања окривљеног, произилази да је окривљени са умишљајем увредио приватног тужиоца при чему изјава није изнета у одбрани свог права.

Према томе, иако у опису предметног кривичног дела датом у изреци првостепене пресуде, није формално означено да је окривљени инкриминисане речи изрекао у намери омаловажавања, по налажењу овог суда, субјективно обележје предметног кривичног дела, у смислу постојања директног умишљаја произлази из наведене формулације субјективног односа окривљеног према извршеном делу, као и из садржине саме изјаве окривљеног (из изреке првостепене пресуде произилази да је критичном приликом окривљени вређао приватног тужиоца речима: „да лаже, да ни обичан чобанин такве лажи не би изговорио, а не интелектуалац“...).

Због наведеног, Врховни касациони суд налази да се захтевом браниоца окривљеног неосновано указује да су правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић, с.р.

За председника већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић